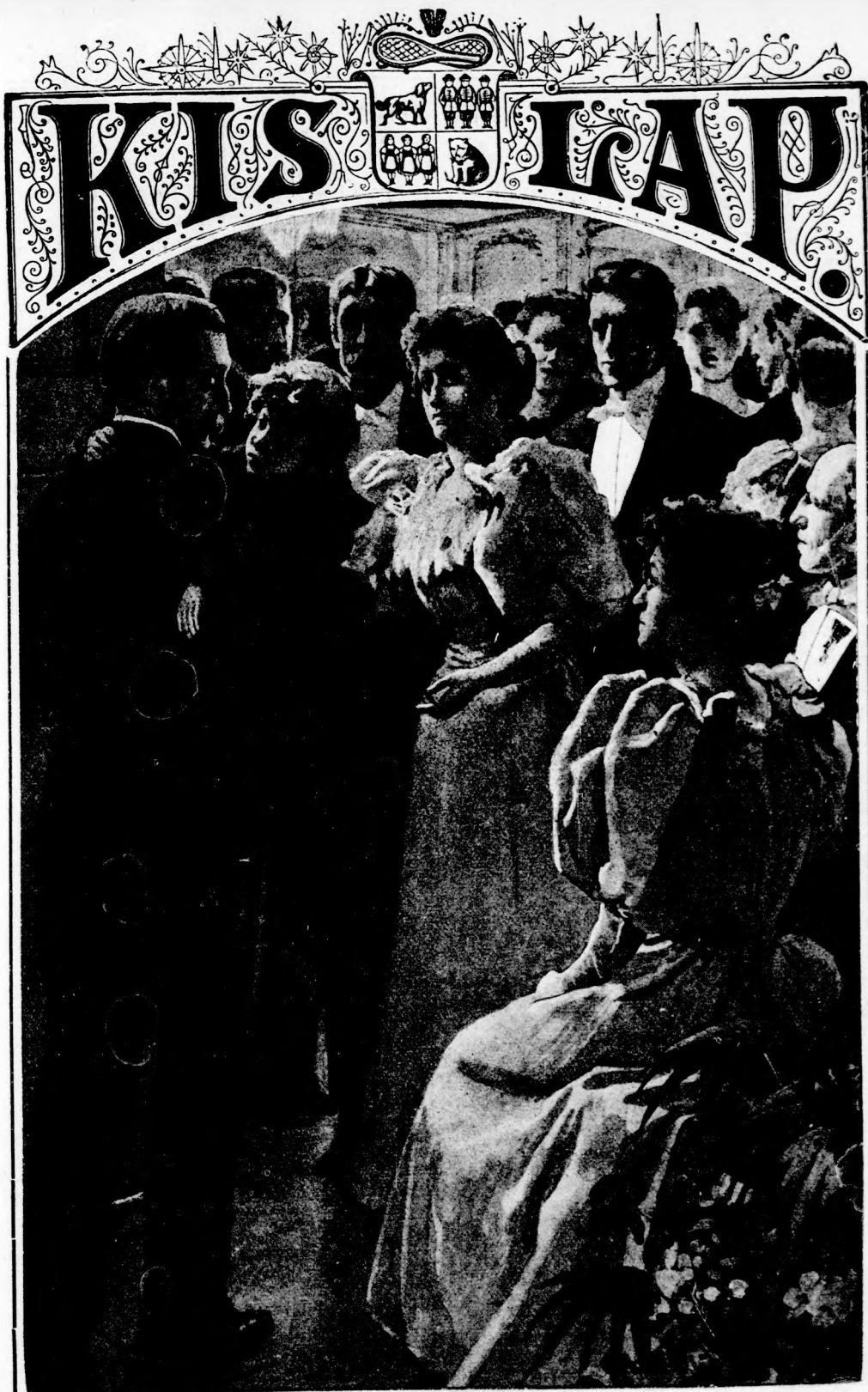

k, job-
m osz-
zlemé-
n, bár
ténete.
elynek
gitene
e meg.
lehet-
n illik,
érzést
t régi
Krei-
en fog
a »Kis
szcsont
arabig
zólítja
odásait
vényke
ehetett
sikere
Évike.
akik-
e jelen
z igaz-
ev. lap
roztam,
Siczky
logban
örven-
láltam,
atzner
a kö-
r mely
ab Ro-
cauner
lőadva.
na be.
sszu, s
vettem
Tichy
t az a
hársfát
ndnyá-
römöm
ommal
g nem
r leve-
Derék
p pana-
felelős-
A do-
gáltam
pléstek
Több

... VÉGIG VITTE A TERMEKEN. (Lásd a 351. lapon.)

OMAS ÉS LALLA.

— Indiánus történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

LALLA, mikor Vörös Farkas visszatérőben volt hozzá, néhány lépésnyire elébe szaladt és bizakodva kérdé:

— Ugy-é, mehetünk odább? Nem fogtok bántani?

A vörös harczos majdnem kedvetlenül felelé:

— Nem szeretem ezt az egész dolgot. Omas nekem jó testvérem... én nem is fogom bántani Omas barátait... de a másik két harczos nem fogja elereszteni a sápadt képűeket. Hát jöjj velem, Lalla, megyünk vissza a nagy folyóhoz, ahol a többi harczosok vannak. Ott van Omas is, hozzá vezetlek.

— Nem megyek. Omas azt parancsolta, hogy mindig fehér testvéreinkkel legyek.

— Hm! Az bajos. Ki tudja, mi lesz velök?

— De Omas azt izente, hogy nem szabad őket bántani! kiáltá Lalla hevesen. És Omas nagyon fog haragudni.

— Tudom. De én reám nem fog haragudni, mert én nem bántom az ő barátait.

— Igenis, fog haragudni reád is, és tomahavkja szét fogja hasítani a fejedet, mert engedted, hogy bántsák az Omas barátait.

Az indiánus meghökkenve nézett a kis leányra. Látszott, hogy éppenséggel nem veszi tréfára, amit Lalla mondott, sőt körülbelől bizonyosnak tartja, hogy az be is fog következni. Nagyon meg volt akadva.

— Sajnálom, de nem tehetek róla, mondá aztán habozva. Azt már csak nem tehetem, hogy harczra szálljak vörös testvéreim ellen a sápadt képűek védelmére? Ha Omas azt akarta, hogy ne legyen bántódásuk, maradt volna velök.

Lalla, akár milyen eleven eszű gyermek volt, most már bizony nem igen tudta, mitévő legyen. Elkeseredetten kiáltott fel:

— Ó, csak ne volna Omas olyan messze! Elhívnam, majd elbánná ő veletek! Nő de jól van, elmondok neki mindent. Én megtettem, amit nekem parancsolt. Most vissza megyek a fehér testvérekhez. Amott várnak.

A vörös harczosnak Lalla legutóbbi szavai mintha eszébe juttattak volna valamit.

— Várj csak egy kicsit, Lalla. Mondok valamit. Ne mondhasd Omasnak, hogy Vörös Farkas nem hallgatott az izenetére.

Mialatt Vörös Farkas tovább beszélt, a másik két indiánus már eltűnt. A tollkoronás főnök a bokrok közt lappangva közeledett Ripleyék felé, lesve, hogy mi lesz az, amivel társa biztatta: mivel fogja lehetlenné tenni a fehér fiúnak, hogy puskáját használhassa és így könnyű szerrel hatalmukba kerítsék a menekülőket.

Benjamin még ott ült a fatörzsön anyja mellett, ki a remegő kis Alicet magához ölelve tartotta. Nem tudták mire vélni, hogy Lalla oly sokáig elmarad. Biztak is benne, nem is, hogy az indiánus kis leány közbenjárása érhet valamit és mert abból az irányból, amerre Lalla eltűnt, koronként hangokat hallottak, különösen pedig az indulatosan beszélő Lalla éles hangjára többször ráismertek, tehát merően néztek arra felé. Azt várták, hogy akármi lesz a Lalla kísérletéből, onnan fog az ellenség közeledni.

Pedn
ményte
erejőke
azelőtt,
hátuk

Az
társát,
fehér f
lopózo
hogy e
ben üh
Erre a

Nesz
dett mi
kuszva
már es
fölugro
valami
volna r
nagy d
ugyan-a
mellőle
fektetv

Benj
lépésny
állt az
gáét é
340. la

— M
lódott a

Még
nagyob
hogy a
Most n
teit, m
hogy h
is elpus

Tehe
neki ro
vissza t

Pedig éppen ebben tévedtek. Ha a reménytelen csüggedés meg nem zibbasztja erejüket, ha még oly éberem őrködnek, mint azelőtt, könnyen észre vehették volna, hogy hátuk mögött közeledik a veszedelem.

Az az indiánus harcos, aki biztatta társát, hogy ártalmatlanná fogja tenni a fehér fiut, nagy kerülővel Ripleyék mögé lopózott. Kárörvendő vigyorgással látta, hogy ezek még folyvást abban a helyzetben ülnek ott, amint a tulsó oldalról látta. Erre alapította a tervét.

Nesztelenül, mint a vadmacska, közeledett mind-inkább a fatörzshöz, négy-kézláb kuszva egyik bokortól a másikhoz. Mikor már csak néhány lépésnyire volt, hirtelen fölugrott és ekkor már Benjamin is hallott valami neszt. De mielőtt számot tudott volna magának adni, mi is az, amit hallott: nagy dobbanás hangzott a háta mögött és ugyan-abban a pillanatban a puskája eltűnt mellőle a fatörzsről, amelyen keresztül volt fektetve.

Benjamin fölugrott és megfordult. Nehány lépésnyire tőle gúnyosan vigyorgó képpel állt az indiánus, két puskát tartva: a magáét és a Benjaminét. (Lásd a képet a 340. lapon.)

— Most már lőjj, fehér testvér, csufoldott az indiánus.

Még ijedelménél és meglepetésénél is nagyobb volt Benjaminnak az elkeseredése, hogy a furfangos indiánus így kifogott rajta. Most már nem is védheti magát és szeretteit, még csak az az elégtétele sem lehet, hogy ha már el köll veszniök, legalább ő is elpusztít egyet a vörös-bőrüekből.

Tehetetlen dühében pusztá ököllel akart neki rontani a vörös harcosnak, de anyja vissza tartotta, megadással mondván:

— Hagyd el, fiam! Már hiába minden. Utolért végzetünk, nyugodjunk bele Isten akaratába!

Ugyan-ekkor a másik oldalról már közeledett a tollkoronás másik indiánus is és örvendezve bölintgatott társa felé, láthatólag nagyon meg levén elégedve, hogy ennek a fortélyos csinyje olyan jól sikerült. A védtelen menekülőkkel most már tehetnek, amit akarnak.

Közeledtek is mind a ketten hozzájuk, talán hogy megragadják. Ekkor azonban sebesen futva termett ott Lalla és Ripleyné ruhájába fogózva, haragtól villogó szemmel kiáltott indiánus nyelven valamit a főnöknek. Ripleyék nem értették. Ezt mondta:

— Ne merd bántani Omas barátait!

Az indiánus türelmetlenül felelé:

— Elhallgass már, gyerek! Mióta merészelnek okatlan kis leányok bele szólni a vitéz harcosok dolgába? Állj félre, mert különben keményen megbüntetlek, a te fejedet hasitom szét legelőször.

Lalla daczosan nézett a vörös harcos szemébe s nem mozdult, hanem így szólt:

— Omas arra tanította Lallát, hogy ne féljen senkitől. És ha bántani mersz, Omas majd megtudja Vörös Farkastól, hogy te bántottál.

A két vörös harcos meglepetve nézett egymásra. Csakugyan, harmadik társuk, aki már az imént is ellenkezett, beárlhatja őket Omasnál. Csakhamar kitalálták azonban, mit tegyenek s a főnök nyugodtabb hangon így szólt Lallához:

— Mondd meg fehér barátaidnak, hogy most még nem lesz bajuk. Velünk kell jönniök a vörös harcosok táborába és a

harczosok gyűlése fogja elhatározni, hogy szabad-e Omas kedviért életben hagyni a sápadt képűeket?

Lalla megmondta s Ripley né erre csak még inkább elhalványodott. Jól tudta, hogy ha oda kerülnek az indiánus táborba,

. . . KÉT PUSKÁT TARTVA. (Lásd a 339. lapon.)

senki és semmi sem védheti meg őket, mert a vörös-bőrűek már bele dühödtek a mézárulásba. Tudta ezt Benjamin is és komoran mondá:

— Inkább mindjárt itt öljetek meg. Ott még kinezni is fognak.

A két vörös harcos azonban nem alkudozott tovább, annál kevésbé, mert csak

az egy
nyelvén
dulásra
tak oda
elindult

AZ

MIKOR
h
emlékez
mindjárt
A disze
nehány
nelmi é
de nem
közlöm.

Buda
már lá
sorából
nem so
és jó
kedves
ránduln
sokkal,
mint a
keretéb
tathato
lesznek
kiállítás
egyik-n
den van

Láth
les Ma
szertesz
torok eg
nak ma

Az e
hók van
nak a
mosolyo
kunyhó
falu ha
ható il
is igen
ám a v

az egyik tudott néhány szót a fehérek nyelvén. Jelekkel adtak parancsot az indulásra s a menekülők csüggedten ballagtak oda felé vissza, ahonnan harmad napja elindultak. (Vége következik.)

AZ EZER-ÉVI KIÁLLÍTÁSRÓL.

(Képekkel a 341. és 345. lapokon.)

MIKOR az ezerévi országos kiállítás három héttel ezelőtt megnyílt, mi is megemlékeztünk róla »Kis Lap«-unkban és mindjárt több képet is mutattam be róla. A diszesebb épületekből mutattam be akkor néhányat, köztük a legdiszesebbet, a történelmi épület-csoportot. Most néhány kisebb de nem kevésbé érdekes épület rajzát közlöm.

Budapesti kis hiveim közül bizonyosan már látták is sokan, vidéki kis olvasóim sorából pedig szintén sokan fogják látni nem sokára, mikor az iskolai év véget ér és jó viseletű, szorgalmas gyermekeknek kedves jutalmuk lesz az, hogy szüleikkel föl-rándulnak a kiállítás megtekintésére. Ezek sokkal, nagyon sokkal többet fognak látni, mint a mennyit én a »Kis Lap« szűk keretében a nagyszerű kiállításról bemutathatok. De azok — remélem, nem sokan lesznek — akik nem látogathatják meg a kiállítást, legalább képekből ismerjék meg egyik-másik részletét, hogy tudják, mi minden van az ezerévi országos kiállításon.

Láthatni ott jóformán mindent, ami széles Magyarországon, ami szép hazánkban szerteszét található: hercegek kincse, pásztorok egyszerű kunyhója. Épp efféle mutatnak mai rajzaink.

Az egyik képen nádból össze rótt kunyhók vannak ábrázolva, amilyenek ott állnak a kiállítás területén. Falusi gyermek mosolyogva nézi. Jól ismeri ő az ilyen kunyhókat, maga is sokszor megfordult a falu határában, a pusztán széltiben található ilyen pásztor-kunyhókban, talán nem is igen talál rajta nézni valót. De talál ám a városi ember, aki ritkán vagy éppen

nem fordul meg falun, még kevésbé künn a nyájnál, csordánál és csak hirtől tudja, hogy a pásztor-emberek hogyan élnek ott kívül a szabad ég alatt. Itt a kiállításon most megismerkedik a pásztor tanyájával és ha soha sem járt is ott, ahol a nyájjal, mégis elmondhatja, hogy a saját szemével látott pásztor-kunyhót, nem csak hirtől-hallomásból ismeri. Ilyen módon szolgál a kiállítás még sok, nagyon sok egyéb dolognál is arra, hogy megismerkedjünk hazánkkal.

Másik rajzunk csinos pavillont ábrázol. Ez meg arról tanuskodik, hogy kiállításunkon nem csak a szerény pásztor, hanem a dús királyi hercegek is bemutatkoznak. Frigyes magyar kir. herceg állította e pavillont, melyben együtt látható mind az a sokféle termény, iparczikk, amely a dus hercegi uradalmakból, gyárakból kerül ki. Épp úgy tehát, amint megismerkedtünk a pásztor szerény kunyhójával, megismerkedünk a dús királyi hercegek gazdagságával is.

Aki az egész kiállítást végig járja és szorgalmasan tanulmányozza, az jóformán megismerkedik mindennel, ami Magyarországon terem, készül vagy régtől fogva megvan. De bizony heteket köll rászánni az ilyen tanulmányozásra és még ugys bajos elkészülni vele.

KÉP-REJTVÉNY.

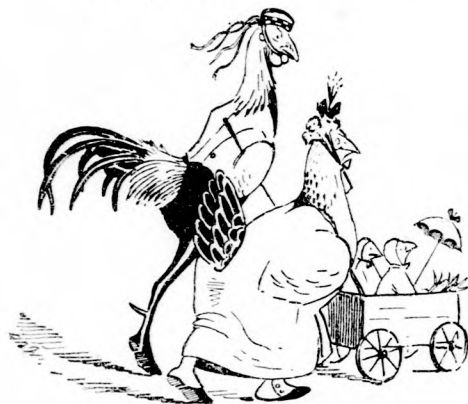
A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Rüsztig Zsigmond, az új Robinson“.

Irta Marryat, a magyar ifjúság számára fordította dr. Dulácska Géza; 94 képpel, kemény táblába kötve.

KAKAS-HÁBORU.

KOKIN kakas, kokin tyúk
Boldog házasságban élnek ;

Ők még a nagy Kokinkina
Császárával sem cserélnék.

Piros-püünkösd napja volt,
Fényét a nap ragyogtatta ;
Kokin mama két kis fiát
Kocsikában tologatta.

Csak egy ellenségük volt :
Az agglegény kokin kakas.
Házi-urok ; — a nagy bérből
Nem engedett a vén nyakas

Nem engedett . . . sőt inkább
Negyedenként felcsigázta ;
A hány szegény lakója volt,
Keseríté, megalázta.

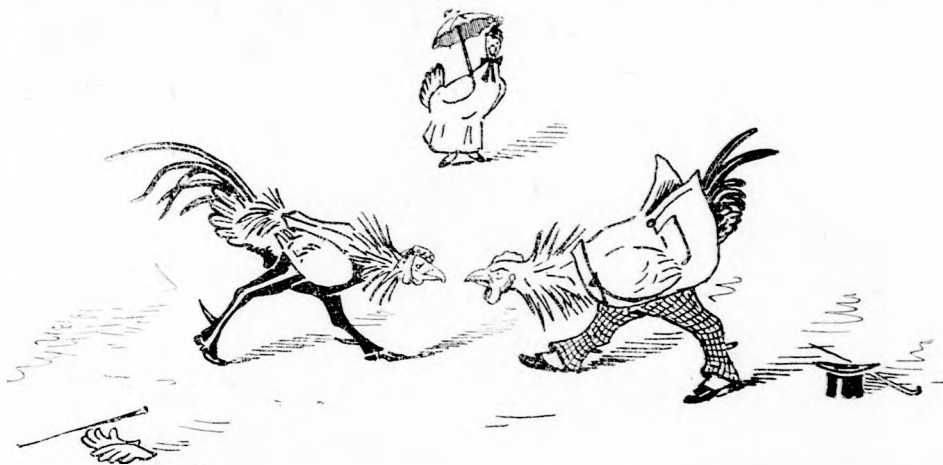
Hogy a multkor az utcán
Kokin apát megpillantja :
Ráförmed nagy-haragosan
S neki a lakást fölmondja.

»Ó miért? Hiszen híven
Fizettem a házbért eddig!«
»Tudom; — de az nekem mindegy!
Mikor nekem ez így tetszik.«

»Ha úgy tetszik, tegyen úgy —
De az utcán ne bolygasson!

Engedje, hogy családommal
Séta-utamat folytassam.«

»Ejnye ni! A henczegő!«
»Mit? Ezt kikérem magamnak!«
És egymásnak neki esnek
S vagdossák egymást ugyancsak.

Csibéit kokin mama
Elhelyezte bátorságba.
És a mérges harcznak végét
Nagy sziv-szorongással várja.

»Mi lesz vége — nem tudom;
Huzzák egymást arra-erre.
Kivánjuk, hogy az apa
Ellenségét letéperje.

A KAPITÁNY MAJMOCSKÁJA.

— Beszélyke. —

Angol eredeti után elmondja Tamás bácsi.

(Képpel a 348. lapon.)

EZDHETTE újra akár hányszor, nem akart a zsebéből sehogy sem több kikerülni.

— Nyolcz . . . kilencz . . . tiz . . . nem lyukas a zsebem . . . nincs biz' ottan több egy árva fillérrel sem. Tiz sous (olvasd: szü = csekély értékű rézpénz darab) . . . no, ebből nem csapunk fejedelmi lakomát . . . Hogy nem lakom torkig, azt nem bánám, szokva vagyok a koplaláshoz; de attól tartok, hogy elgyön-

gülök és nem fogom folytathatni a mesterségemet. Mi lesz akkor belőlem?

Az ám: mi lesz akkor? Azt bizony nem tudta a szegény Stuppa kapitány, aki voltaképen csak volt valamikor kapitány és mint idegen élt a francziák fővárosában, több mint száz esztendővel ezelőtt. Olasz eredetű volt s mint vitéz ifju, hosszabb ideig katonáskodott, kapitány lett, de ellenségei támadtak és addig üldözték, hogy végre is ott hagyta a katonaságot és idegen országba vándorolt. Eljutott a franczia fővárosba, de ugyancsak nehezen tudott megélni. Nem értett egyébhez, csak a fegyver-forgatáshoz és sokkal büszkébb

(Folytatása a 345. lapon.)

AZ EZER-ÉVI KIÁLLITÁSRÓL: Pástor-komphók. (Lásd a 341. lapon.)

volt, h
mikor
fogadtá
téssel,
raz ker
Most
zét ker
padján
hogya e

Az

Nem
pitány
ő szára
lami fu
nézett,
mot pil
kenyérr
kis jósz
csak sir
több h

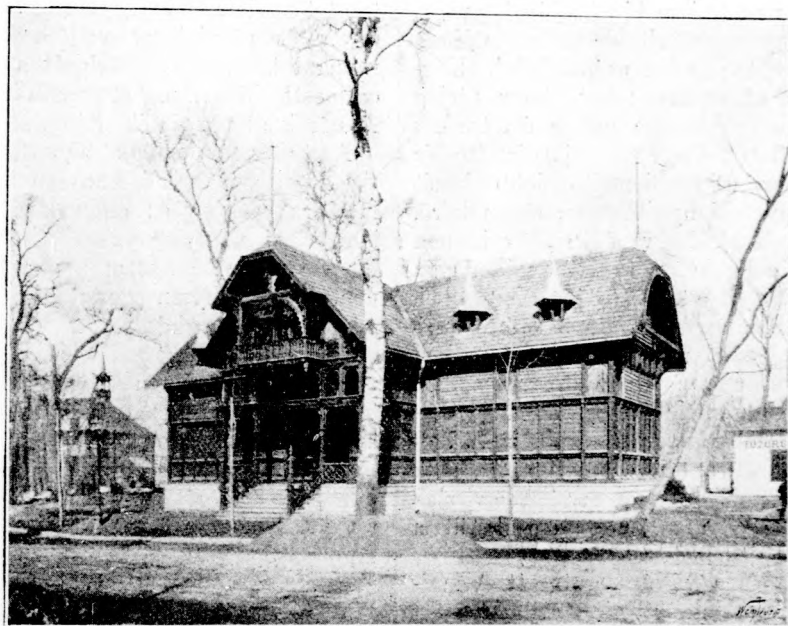
(Folytatás a 343. laphoz.)

volt, hogysem alamizsnát kérjen. Még örült, mikor egy katonai nevelő intézetben megfogadták vivó-mesternek, olyan csekély fizetéssel, hogy akár hányszor bizony csak száraz kenyér volt az ebédje.

Most, mikor zsebében kotorászva, a pénzt kerestélte elő, ott ült a sétatér egyik padján s aki látta, rögtön észre vehette, hogy ez az ember nagyon szomorú és bol-

dogtalan. Ruhája, az akkori divat szerint, igen tisztességes volt ugyan, rendes, tiszta, de bizony-bizony kopottacska. Hogy is vehetett volna ujat, mikor kenyérré is alig telt?

Fölkelt, egy közeli péknél vett egy darab kenyeret, nem nagyot, nem is a legfinomabb fajtából, aztán vissza tért a padra és ott eszegetett. Nem járt ott most jóformán senki, ebéd ideje volt, az emberek otthon ültek a terített asztalnál.

AZ EZER-ÉVI KIÁLLITÁSRÓL: *Frigyes m. kir. herczeg pavillonja.* (Lásd a 341. lapon.)

Nem csoda, ha a szegény hajdani kapitány bus gondolatokba merülten rágta az ő száraz kenyérét. Egyszerre azonban valami furcsa zaj riasztotta fel. Amint szét nézett, egészen közel egy szürke kis majmot pillantott meg, aki sováran nézett a kenyérré. Szinte sirt az éhség a szegény kis jószág szeméből; de különben is ugyancsak siralmas állapotban volt: lesóványodva, több helyen véresre sebezve, a nyakában

egy darab kötéllel. Aligha meg nem szökött gazdájától, aki alkalmasint kegyetlenül bánt vele.

A kapitány szánakozva nézett végig a szegény állaton.

— No, barátocskám, te sem látszol valami nagyon boldog és szerencsés fickónak. És éhes vagy, ugy-e? Nagyon rá pislogsz erre a kenyérré. Nem sok ugyan nekem magamnak sem, de az nem baj.

Neked mégis jut. Igazi vitéz katona inkább maga koplal, hogysen valakit, aki gyöngébb, éhezni engedjen, ha segíthet rajta.

Es jókora darabot vetett az éhes majomnak, aztán másodikat, harmadikat is. A kiéhezett állat mohón kapdosta el és úgy tömkölte magába, hogy majd megfult bele. Így persze hamar végére érték a nem éppen nagy darab kenyérnek.

— No pajtás, megebédeltünk! Most már menjünk szépen haza dolgunkra. Remélem, haza találsz, mert én bizony haza nem kísérhetlek: nem tudom, kinek a jószága vagy.

A kapitány megindult, de azt vette észre, hogy újdonsült pajtása utána indul. Kézmozdulattal utasította tehát, hogy térjen vissza. De a majmocska másra értette ezt a kézmozdulatot. Vagy talán jól értette és épp azért szintén fölemelte jobb kezét és a kapitány felé nyujtogatta, olyan kérő, esdő pillantással, hogy a kemény katona akaratlanul elérékenyült, kivált mikor újra szemébe ötlöttek a szegény kis állat sebei.

— Velem akarsz jönni, barátocskám? Nem igen jó helyre jutnál, mert nálam nagyon sokszor van ám bőjtös nap. No, az igaz, eddig sem lehetett valami jó dolgod és úgy látom, még kinoztak is . . . és ha itt hagylak, a durva utca-gyerkőczök agyon gyötörnek. Jól van no, hát elviszlek és megtartalak, amíg elő nem kerül a gazdád.

Leguggolt és a vállára mutatott. A majmocska szokva lehetett ilyesmihez, mert iziben felszökkent a kapitány vállára és nyugodtan maradt ott.

Nem jelentkezett senki a majmocskáért, rajta maradt a kapitányon. Ez meg nem bánta. Nagyon szelid, értelmes, ügyes állatka volt és rövid idő alatt valósággal megszépült, sebei meggyógyultak és még szinte meg is hizott, mert a jószívű kapitány inkább a maga szájától vonta el a falatot, csak hogy kis pajtásának jusson. Ez pedig megtalálta bohókás mókáival, melyek úgy elmulatatták a kapitányt, hogy felényit sem töprenkedett többé szomorú sorsán.

Szivesen mulattak a f ürge majmocskán mások is, akik abban a házban laktak, amelyben Stuppa kapitány szerény lakása volt. A gyerekek jól tartották dióval, almával és a majmocska révén a szomszédságban is többen megismerkedtek a kapitánnyal és őt is meghivogatták barátságos ebédre, vacsorára, hogy alkalmuk legyen mulatni a bohókás állat produkcióján.

Mert szabad óráiban a kapitány besorozta a majmocskát regrutának. Puska gyanánt botocskát adott a kezébe és megtanította mindenféle fegyverfogásra. Nagyon ügyes és tanulékony volt a kis regruta, roppant komolyan tisztelgett a puskájával, czélezott, lőtt, mindezt pusztá vezényszóra. A nézők alig győzték bámulni és nevetni.

A tudós majomnak hire futott még a tizedik utczában is és annyian akartak mulatni rajta, hogy ez végre kissé alkalmatlanná lett a kapitánynak.

— Így nem alkuszunk, mondá egy napon. Minden héten produkáltatom kétszer-háromszor, meghatározott órában, akkor tessék eljönni.

Akkor meg olyan sokan jöttek, hogy a fele sem tért be a kapitány szűk szobácskájába s egyik szomszéd így szólt:

— Legjobb volna, kapitány uram, ha megszabná, hogy csak az jöhet be, aki egy vagy két sous-t fizet. Annyit megér ez a mulatság.

— Igaz a! Próbáljuk meg.

A próba nagyon jól sikerült. Minden produkciónál megtelt a szoba s a kapitány ilyen módon éppen nem megvetendő jövedelemhez jutott, mely nagyon jól esett az ő üres zsebének.

— No lám! Ki hitte volna, hogy még ez a kis majmocska tesz jót velem, nem pedig én vele. De nem is lesz kára benne.

Most már igazán jól tartotta és szerzett neki cifra kis katona-ruhát meg egy kis játék-puskát, mely persze szintén nem lőtt igazán, de legalább nagyot csattant. Így a majmocska produkciója még jobban tetszett a nézőknek. Még arra is telt a jövődelemből, hogy a kapitány saját magának

is vásároljon új ruhát. Csak hogy kissé elkeseredett, mikor ezt először felöltötte.

— Ezt mint majom-tánczoltató szeregetem. Mi lett belőlem, a hajdani vitéz kapitányból! Igaz, nem járok majmocskámmal az utcán, piaczon, de hát nem keserves dolog-e az, hogy a majomnak köszönhetem új ruhámat?

Arra nem gondolt, hogy biz' az nem egészen úgy van, mert voltakép a saját jószívűsége, könyörülete javított a sorsán. Nem is sokat töprengett aztán rajta, hanem elszorakozott tovább is majmocskájával, s ez viszont rendkívül ragaszkodott hozzá és mindig arra törekedett, hogy a gazdája ölében pihenessen.

Nyár végén egy ünnepnapon, mikor az intézetben nem volt dolga, a kapitány reggel így szólt az ő majmocskájához:

— Regruta, készülj! Ma nagyot sétálunk. Künn az erdőben fogunk gyakorlatot tartani, aztán ebédelni s csak estére tériünk haza.

Az ebédet, most már jó fehér kenyeret, sajtot és gyümölcsöt, zsebébe rakta, a majmot vállára ültette és szapora léptekkel ballagott ki a városból. A szabadban a majmocska is a maga lábán sétált és ugrándozott; nem köllött féltetni, hogy megszökik, mert inkább folyvást aggódva figyelt, hogy messzire ne maradjon el gazdájától.

Nagyot gyalogoltak s már forrón tűzött a nap, mikor sűrű, szép erdőbe értek. Itt a kapitány leheveredett, nagyot pihent, aztán előszedte az elemózsiát és kis pajtásával együtt jóízűen megebédeltek. Ebéd után egy kis ideig még heverésztek, aztán maga elé intette a kapitány a majmocskát.

— No, regruta, most tartsunk egy kis gyakorlatot. Fogd a puskát. Vállhoz! Tisztelegj!

A majmocska pontosan engedelmességet (Lásd a képet a 348. lapon.) s a kapitány épp újabb vezényszót akart mondani, midőn halk nevetést hallott a háta mögül. Meglepetve ugrott föl s nem kis bámulatára egy igen előkelőnek látszó nőt pillantott

meg. A nő nyájasan és vidáman mosolyogva szólalt meg:

— Igen ügyes és szófogadó kis regrutája van, uram. Igazán kedves állatka.

A kapitány, ki jobb napjaiban sokat forgott előkelő társaságokban, gavallérosan meghajtotta magát, aztán oda szólt a majmocskának:

— Pajtás, tisztelegj a hölgynek!

A majmocska nagy komolyan és kifogástalanul tisztelgett kis puskájával.

— Igazán jó nevelésű regruta, szólt a hölgy nevetve. És kicsoda ön, uram?

— Kiszolgált vén katona, akivel a sors bizony meglehetősen gonoszul bánt el. Hajdan lovas századot vezényeltem, most mindössze ennek a majmocskának parancsolok.

— Ha el akarná adni ezt az ügyes kis állatot, jó áron venném meg. Nagyon jó dolga lesz nálam.

— Pénzért nem árulom kis pajtásomat; de ha valahol jobb dolga lehet, mint nálam, lemondok róla szívesen. Ilyen nyájas, jóságos hölgnél pedig kétségkívül jó dolga lesz; tehát ha érdemesnek tartja, asszonyom, fogadja el ingyen egy öreg katonától.

A hölgy felelni akart, de épp ekkor több előkelő ur és nő ért oda s az egyik ur mély bókolással szólt:

— Bocsánat, felséges asszonyom, nem találtunk rögtön rá az ösvényre, amelyen felséged indult meg.

— Felséged? Szólt a kapitány megzavarodva . . . Így hát a királyné ő felsége az, akinek én . . .

— Igen, akinek ön a majmocskát ajándekul följánlotta, abban bizva, hogy nálam jobb dolga lesz. Elfogadom az ajándekot. De szeretnék önről is bővebbet megtudni egyetmást. Jöjjön a majmocskával és beszélje el, kicsoda, micsoda ön?

A kapitány elmondta s egyszerű, őszinte beszéde nagyon megnyerte a királynét. Följegyezte a nevét és utasította, hogy másnap jelentkezék a királyi nyaralóban, talán lesz valami ujság a számára.

Volt is. A testőr-ezred parancsnokához

vezették, aki rövid beszélgetés után már meggyőződött, hogy képzett, derék kato-

nával van dolga. Még az nap kinevezte újra igazi kapitánynak és nem is bánta

A MAJMOCSKÁJA ENGEDELMESKEDETT. (Lásd a 347. lapon.)

meg. Stuppa kapitány a legjelesebb tisztek egyike lett és elégedetten élt, sokszor felkiáltva:

— Ki hitte volna, hogy az a szegény éhes majmocska ide juttat engemet!

A NAGYSZERŰ MULATSÁG.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

A KIS Elemérrel, mint testvérei és játszótársai panaszták, két nap óta nem igen lehetett gyalog szerrel beszélni. Azaz, hogy ő beszélt velök csak úgy lóhátról, és félvállról, ha ugyan kegyeskedett velök egyáltalában szóba állani.

Még az olyan játékban is, melyet eddig nagyon szeretett, most csak immel-ámmal vett részt. És ha bele kezdett is, megvetőleg hagyta abba.

— Ti csak játszatok tovább, nekem nem köll az efféle. Egészen más mulatságom lesz nekem ott Klára néniéknél. Az lesz aztán nagyszerű mulatság! Én ott leszek, de ti nem.

Ez valóságos igazság volt minden tekintetben. Először is az, hogy bizonyosan nagyszerű mulatság lesz a Klára néni estélye, mert Klára néni igen gazdag, igen előkelő, mindig pompásan látja el a vendégeit, nagy leányai vannak, ezek kedviért rendszeren táncz is van, mely eltart reggelig. És erre a nagyszerű mulatságra Elemért elviszik a szülei; testvérei és játszótársai közül pedig egyik sem lesz ott.

Irigyelték is Elemért és nem igen tudták megérteni, hogyan jut ilyen szerencséhez. Elemér pedig furfangosan nevetett.

— Tegyetek úgy, mint én, mondá.

De azt nem árulta el, mit tett. Mert pajtásai, úgy vette észre, azt hitték, hogy valami nagyon jeles viselkedésért jutalmul kapja azt a kitüntetést; pedig hát igazában az egy kicsikét másképp történt.

Még pedig úgy történt, hogy Elemér hallotta, mikor szülei arról beszéltek, hogy Klára néni meghivta őket és el is fognak menni az estélyre.

— Én is elmegyek, ugy-e mama? szólt Elemér.

A mama nevetett.

— Dehogy jössz, fiacskám! Nem gyermek-bál lesz az. Csupa felnőtt ember lesz ott a vendég.

— Azért én is ott lehetek. Ó! Engemet soha sem visztek el az ilyen nagyszerű mulatságra.

A mama nem igen hederített Elemér szavaira, egyéb dolga után látott és mihamar el is felejtette az egészet. De nem felejtette ám el a makranczos Elemér. Amint újra a mama elé került, újra kezdte, hogy ő is szeretne elmenni a Klára néni estélyére. És mikor a mama ismét csak nevetett a kérésére, akkor az apához fordult, de ott sem járt jobban, úgy hogy bizony az ő helyében a legtöbben lemondtak volna erről a szép reményről.

Csak hogy Elemér nem olyan lágy tésztából volt ám gyurva. Jól ismerték őt már eddig is arról, hogy ha egyszer megkívánt, valamit, addig aggatózott-nyaggatózott a szüleinél, addig pityergett duzzogott, míg végre is megkapta, — no persze, nem mindig éppen azt, amit kívánt: hanem a büntetést kissé szigorú apjától. Egyszer-más-szor azonban mégis czélt ért és így mindig újra próbálkozott. Most is megtette.

És ezuttal — szinte maga is csodálkozott rajta — addig-addig nyafogott, hogy végre nem is a mama, hanem az apa egyszer hirtelen így szólt:

— Jól van no . . . Mért is ne jönnél? Klára néni nem hívott ugyan téged, de az nem baj. Ma úgy is találkozom vele, megmondom neki és azt hiszem, nem lesz kifogása. Velünk jössz.

Elemér majd kiugrott a bőriből örömeiben, kivált mikor meggyőződött, hogy apja nem tréfál, sőt este megemlítette, hogy beszélt Klára nénival, aki nagyon szívesen fogja látni Elemért is, csak attól tart, hogy Elemér talán nem igen fogja mulatságosnak találni az estélyt.

— Mondtam neki, folytatá az apa, hogy ezt én már eleget magyaráztam neked, de mégis nagy kedved van hozzá. Hát ha csak ugyan akarsz, jöhetsz is.

— Hogy ne akarnék! Az nagyszerű lesz! Sokszor hallottam én már, milyen nagyszerű mulatságok vannak a néniénél.

Másnap büszkén beszélt el játszótársainak, hogy ő ott lesz ám Klára néninél a nagyok multságán. És leereszkedőleg tette hozzá:

— Majd elmondom nektek, hogy és mint volt. Ti nem egyhamar fogtok efféléhez jutni.

A nagy nap, azaz nagy est, végre megérkezett. Még pedig jó késő este lett, mire rákerült a sor az indulásra. Elemér már ozsonna után indult volna, csak hogy az apa még otthon sem volt, a mama pedig ekkor még hozzá sem fogott az öltözködéshez. Már-már sötétedett és Elemér türelmetlenül járt-kelt, minden öt perczen kérdőzködve:

— Még sem megyünk? Ó, bizonyosan elkésünk.

Be is sötétedett és itt volt a rendes vacsora ideje. Elemérnek, mikor a testvérei jóízűen vacsoráltak, roppantul fölébredt az étvágya, sóvárogva nézett a terített asztal felé; de az ő számára ezuttal nem volt terítve és a mama nem engedte, hogy akár csak kóstolót is kapjon.

— Mit gondolsz! Elrontanád az étvágyadat. A néni rossz néven venné, ha itthon laknál jól, mikor az ő estélyére készülsz.

Persze! persze! Kissé kellemetlen ugyan, hogy oly későn kezdik az ilyen nagyszerű multságot; de hát ezen nem lehet segíteni. Testvérei már épp lefekvésre készülődtek, mikor az apa tudatta, hogy indulhatnak, a kocsí a kapu előtt vár.

Elemér büszkén sietett előre, miután szánakozó mosollyal nézett meg egyszer végig a testvérein, kik álmosan pislogva ágyuk felé indultak. Ő bezzeg nem volt álmos.

— No, nem is illenék álmos fejjel menni multságára.

Kocsim hamar oda értek a nénihez. Már sok vendég volt együtt és még folyvást jöttek, a néni és a bácsi nagyon szívesen fogadtak mindenkit, de mert olyan sokan jöttek, hát mindenkivel épp csak kezét fogták, néhány szót váltottak, azután már újabb vendéget fogadtak, a régiek pedig

kedvök szerint csoportosultak a fényesen kivilágított termekben. Elemérnek csak anynit mondott a néni:

— Nagyon szép, hogy eljöttél, fiacskám. Remélem, kellemesen fogsz itt időzni.

Ezt maga Elemér is remélte, csak azt nem tudta hamarosan, hogyan fogjon hozzá? Kérdezte volna a mamától, vagy az apától, de egyszerre csak azt látta, hogy egyiket sem látja. Jó ideig kétségkedve állt egy helyben s ez alatt nehányszor majd fellökték és aki csak látta, olyan furesa görbe szemmel nézett rá, hogy Elemér majdnem megijedt; egy fiatal ember meg éppen rá is kiáltott:

— Ugyan, te kis legény, mit lábatlankodol itt? Menj aludni!

Jó szerencsére, megpillantotta a nénit és hozzája szaladt megkérdezni, hova lett apa, mama?

— Apád alkalmasint a kártyázó-szobában van... a mamád pedig a nagy teremben tánczol.

A néni odább sietett és Elemér megint nem igen tudta mit tegyen. Hallotta a nagy terem felől a zenét, meg is indult oda, de be nem jutott, mert először is az ajtóban egymás hátán álltak a fiatal emberek, aztán meg az egyik igen határozottan így szólt:

— Ne furakodjál oda be, fiacskám, nincs ott a te számodra hely. Ugy is szűkön vagyunk, még keresztül buknának rajtad a tánczos párok. Menj másfelé, ahol tágasabb.

Váltig mondogatta Elemér, hogy ő a mamához akar menni; a fiatal emberek nem sokat czeremóniáztak vele, hanem el-tuszkolták.

— Jól van no, hát megkeresem apácskát.

A kártyázó szobába könnyen bejutott: ott csak öreges urak voltak, azok is mind nagyon bele merültek a játékba s nem igea figyeltek egyébre. De fölpillantottak ám, mikor Elemér hangosan beszélni kezdett apjához:

— Apácska, azt szeretném megtudni...

— Miféle kis gyerek ez? Mit zavarja a játékot? kérdék többen boszus hangon.

Elemér apja pedig igen kurtán szólt:

— Keress magadnak valahol valami szórakozást. Itt nem szabad zavarnod a játékot. Menj!

Hát ment. El is jutott szerencsésen a szomszéd szobáig, ahol több öreg asszony-ság élénken társalgott. Látták őt, de ügyet sem vetettek rá; ő meg zavartan bámult ide-oda, nem ismert itt senkit s most már igazán nem tudta, mihez fogjon.

— Csak legalább egy-két fiu meg leányka volna itt, akivel beszélgethetnék . . . a nagyok innen is, onnan is eltuszkolnak . . . Hát mivel mulassak?

Ezt a nehéz kérdést sehogy sem bírta megoldani s a sok ügyelgéstől, álldogálástól fáradtan huzódott meg egyik szobának sarkába, tűnődve, hogy mikor kezdődik hát az ő nagyszerű mulatsága? Mert eddig, mi tagadás benne, inkább azt merné mondani, hogy roppantul unatkozik.

És ha még csak ez a baj volna. De amint ott csöndeskén üldögélt, azt vette észre, hogy nagyon éhes is. Hogy ne? . . . mikor már oly rég elmúlt a vacsora ideje. Amott a fali órán már a tizenegyesen áll a mutató. Hát mikor lesz a vacsora? Talán csak ad a néni vacsorát? Gyönyörű mulatság volna vacsora nélkül!

Hiába várta, hogy vacsorára hívják. Pedig amint aztán unalmában ismét ide-oda ügyelgett, eljutott egy ajtóhoz, melyet sűrűn nyitogattak a ki- és bejáró vendégek és ekkor be-bekukkantva, látta, hogy oda benn terített asztaloknál ülnek és lakomáznak sokan. És őt nem hívják! Róla megfeledkeztek! Ez már igazán csunyaság.

Persze nem tudta, hogy nem várja itt senki a hívást. Ugy van a dolog rendezve, hogy a vendégek tetszésök szerint mennek az ebédlőbe, ahol mindig terítve vannak az asztalok s kiki akkor eszik-iszik, amikor kedve tartja.

Éhesen, elkeseredve, unatkozva vonult Elemér vissza egy sarokba. Legjobban szeretett volna megszökni, ha mert volna neki indulni az utcának. Mit csináljon? Igy ácsó-

rogjon, unatkozzék, éhezzeék egész éjszaka? Ez borzasztó! Mennyivel jobb a testvéreinek, akik jól megvacsoráltak és azóta nagyot aludtak!

Ehségén is, bosszankodásán is fölülkerekedett kimerültsége. Nem volt hozzá szokva, hogy éjjelig fönn legyen. Ott a széken, ahol ült, bujában el is aludt. Ugy félig-meddig tudott valamit róla, hogy aztán valaki, talán a bácsi, ölbe vette, s végig vitte a termeken (Lásd a képet a czimlapon.) Aztán átadta valakinek. Mint ha az öreg Zsuzsa dada lett volna az.

Másnap reggel otthon a saját ágyában ébredt föl, rettentően éhesen. És nagyon röstelkedve is, még pedig nem ok nélkül. Mert a testvérei, játszótársai, hogy, hogy nem, mindent megtudtak és évődve faggatták, mondja el: milyen volt hát az a nagyszerű mulatság? Végre is kipattant Elemér:

— Milyen volt? Borzasztó volt. Ne kívánczozatok soha olyan helyre, a hova nem vagytok valók! Ezt megtanultam.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 20-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

B	É	K	E
É	K	E	S
K	E	R	T
E	S	T	E

Helyesen fejtették meg: Pécs Mariska, Haydin István, Bencevic Margit, Fuchs József, Papp-Szász Tamás, Graner Stefike, Márta és Hilda, Trettina Irma és Béla, Eislitzer Margit, Slachta Margit, Weinberger Elvira, Riza és Gyöző, Schwarz József és Béla, Stauber Margit, Kövesi Rudi, Weldin Oszkár és Sándor, Lányi Mela, Viola és Tivadar, Kaiser Rózika és Ferencz, Rosenfeld testvérek, Schwarz Magda, Mauthner Ilike és Imre, Szilágyi Évike, Ohrenstein K. (a nevedet ird ki egészen, más-kép jövőre nem fogom közölhetni. *F. b.*), Jekelfalussy Gizike, Zwack Lilike, Kreibik Sándor, Szentés Magda, Kubinyi Boriska és Dárius, Frankl Frigyes Vilmos, Przybilla Jenő, Spiegel Melanie, Klára és Etus, Hollaky Feri, Pessl Lipót József, Schreiber Bella és Erzsi, Kremzir Edit, Alice és Ernő, Fleischmann testvérek, Szarvady Jenő, Neoschil

Antal, Fáy Erzsi, Klopstock Tekla, Zinner Erzsike, Mérey Ágosta, Angermayer Béla, Freund Károly, Bruck Juliska, Scholz Antal (kinek az írása? *F. b.*), Olsavszky Olga és Gyula, Schoenberg Irén, Irinyi Szabolcs és Csaba, Zauner Rikárd, Weltner Dezső, Heinzelmann Vilma, Saláth Ilona, Hecht Margit és Piroška, Körmeny Matild, Pávai Vajna Gabriella, Éder Olga, Sier Friczi, Hegyessy Gyula, Bayer Domokos, Brüll Albert, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Ghyczy Józsi, Szüts Marianne és Ilus, Boér Lenke, Weiststein János, ifj. Münnich Aurél, Megele Margit, Botka Lajos és Andor, Engl Jóska (mért nem magad irtad az egész levelet? *F. b.*), Grubits Mariska, Grün Aladár, Lám Miczi és Nelly, Heszke Irmus, Rechnitz Marcz, Árkosi Ferike, Gutmann Irma, Szent-Ivány Carla, Hauer Iluska, Moesz Ilonka, Herzfeld Paula és Elli, Löllbach Emma, Ásványi Ilonka, Probstner Arthur, Schreyer Imre, Badiny Gyula, Berényi Irmus, Wollner Antal, Neumann Alice, Sárffy Andor, Büttner Irmus, Wild Erzsébet, Rakovszky Zsófi, Szilágyi Szilárdka, Weber Szeréna, Graeff Paula és Márta, Klein Erzsi, Jolán és Jenő, Jacobovics Antal, Szibenliszt Ida, Fazekas Ida és Piroška, Platzner Vilma (a neved után mindig az van még: »és E«. Ki az? Mi az? Az *E* nem név. *F. b.*), Rosenwald Rudolf, Máj Kata, Lipták Irénke, Csizék Ilona, Kócs Berta, Malatinszky Zoltán, Herczeg Ilonka és Albert, Fizély Etel, Taubner Margit, Fiedler Alexa, Jakab Piroška, Vancsó Anna, Danielisz Margit, Jenő és Sándor, Havas János, Preisach Frida, Teőke István, Streisinger Gyurika, Bornemisza Józsika, Groedel Lajos, Záborszky Mariska és Dezső, Alexy Elza, Takách Ilonka, Ordódy Irén és László, ifj. Molnár Gyula, Kovács Dénes, Kraicsovics Ottó és Sándor, Nagy Kálmán, Seethal Elma és Elza, Keórtvélyessy Zoltán, Molnár Ferike, Baurnefeind Gyula, ifj. Röck Gyula, Somogyi Margit és Jolán, Pék József, Barhó Pista, Kléber Elemér, Jakab Böske és Margit, Bódy Ödön, Fáy Endre és Árpád, Rátz Vilma és Ottó, Habinay Iván, Toldy Ilona és Ferike, Lépes György, Havas Margit, Plazer Edith, Simon Béla, Hacker Ervin, Ertl Mari, Nékám István és Ervin, Lányi Rózika, Mihályi György, Hirschler Géza, Joó Tamás, Strasser József, Bolyó Pálma és Károly, Berczelly Herta, Schöpf Szerafina, Kövesdy Aurélia.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Grubits Mariska*, *Nagy-Kikindán*, kinek a jutalom-könyvet (*»Tannenbürgi Róza«*, írta *Schmid Kristóf*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* I. köt. 19-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Berényi Irmus, Sárffy Andor, Fazekas Ida és Piroška, Rosenwald Rudolf, Máj Kata, Kócs Berta, Lányi

Rozika, Herczeg Ilonka és Albert, Taubner Margit, Vancsó Anna, Somogyi Margit és Jolán, Weisz Margit és Gizella, Kléber Elemér.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Lám Miczi és Nelli. Ügyes. Megjelen. — **Hauer Iluska.** Ha nem ment válasz, levelet nem is kaptam. — **Vaály Tódor.** A »gyermek-faló«, ez a fura régi szobor-mű, Bernben látható. Ha, amint írod, a nyáron ott is fogtok járni, nézd meg, valamint a mulatságos órát a város régi kapuja fölött s a medve-barlangot. Legszebb azonban ott az u. n. Oberland havas-hegyláncolata, mely mindenüvé bedugja a maga hármás fehér csucsát. — **Herczfeld Paula és Elli.** Lesz, lesz pályázat. Ne busuljatok. — **Gruic Száva.** Örömmel olvastam leveledből, mily szép haladást tanúsítasz a magyar nyelvben, melyet csak egy év óta művelsz. — **Szilágyi Szilárdka.** Sok felől veszem leírását a lefolyt ezredévi iskolai ünnepeknél. Természetes, hogy valamennyit kedves tudomásul veszem. A 29-ből csak 13 vált be. Mindegyiket megokolni külön-külön: ez lehetetlen. Érjed be azzal, hogy igazság s legjobb tudásom szerint esett meg a kiválasztás. A rejtvényed megjelen. — **Okolicsányi Mariska.** Csupa kitűnő? Nagyon nőjj! — **Fáy Endre és Árpád.** Jól meg van csinálva, de nagyon is helyi vonatkozásu. — **Barhó Pista.** Minden tekintetben meg vagyok veled elégedve. — **Jacobovits Antal.** Bizony, aki annak a felséges költeménynek hevétől honszeremlemre nem buzdul, abban nincs is magyar vér. Reménylem: tüzzel szavaltad el. — **Rakovszky Zsófi.** Az enyhe tavaszi levegő teljesen visszabozza egészségedet. Kérdésedre a *kiadó-hivatal* felelhetne meg, mert az tartja nyilván a *»Kis-Lap«* olvasóinak nevét. — **Molnár Ferike.** A baj már kissé enyhült. Köszönöm részvételed. De kijárnom még nem lehet. — **K. W. V.** Hálával s örömmel viszonzom a kedves megemlékezést. — **Szilágyi Évike.** Csak hozzád el egyszer Misi-két hozzám. Majd barátkozunk s elbeszélgetünk egymással. — **Éder Olga.** A *»Kis Lap«* bekötési tábláját olyan színűre csinálják, amilyen színűnek akarod. — **Simon Béla.** Sorát ejtem. — **Szítányi Jolán.** A szegény család esete, melyet élénken írsz le, valóban megható. De annyi a küzködő, nyomorgó és nyomorék szegény *ithon* az országban is, hogy vétenénk saját véreink ellen, ha *külföldit* gyámolítanánk az ő rovásukra. Hiszen amivel *ithon* segítjük meg saját szegényeinket s betegeinket, ez is oly keservesen kevés, hogy csak a *legkisebb* részének jut. Soraid azonban mindenképen nemesen érző szívről tanuskodnak. — **Nékám testvérek.** Látom, hogy a ti ezredévi iskolai ünnepek is pompásan folyt le. — **Lányi Rozika.** Mint fönnebb olvashatod, tul vagyok már a bajon. Köszönöm meleg soraidat. — *Több levélről a jövő számban.*

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferenczies-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.

Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.